

Arrest

nr. 167 526 van 12 mei 2016
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1987 geboren in Halabja, Irak. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. Sinds 1999 woonden u en uw familie in Shakrally, provincie Halabja. Uw vader is een gepensioneerd majoor van de peshmerga en steunt tot op heden de peshmerga. Hij verzamelt geld en eten om de peshmerga te steunen in hun strijd tegen de Islamitische Staat. Uw broer P.(...) is sinds 2004 aangesloten bij de peshmerga. Hij is momenteel als onderofficier ingeschakeld in de strijd tegen de Islamitische Staat. In 2010 werd u lid van de studentenvereniging van de KDP/PDK (Parti Democratic Kurdistan) in Sirwan. In 2012 werd u de verantwoordelijke van de studentenvereniging. U zocht in die hoedanigheid nieuwe leden voor de studentvereniging. U organiseerde sportevenementen en workshops en zorgden voor bijlessen in de

maanden voor de examens begonnen. U werkte daarnaast ook als buschauffeur en verzorgde de buslijn van Halabja naar Erbil. U was bijzitter bij de verkiezingen in 2014 en lanceerde naailessen voor de vrouwen.

Op 2 juli 2015 kreeg u telefonische dreigementen. U was net onderweg met de bus naar Erbil. U vroeg de beller een half uurtje later terug te bellen daar u aan het rijden was. De beller vroeg u te stoppen met de activiteiten voor de studentenorganisatie. Dezelfde avond belde hij u nogmaals op met hetzelfde verzoek. Hij zei u niet waarom ze wilden dat u stopte met te werken bij de studentenorganisatie. U kreeg die dag drie telefoons van onbekende bellers. Twee dagen later werd u door iemand anders opgebeld met dezelfde vraag. U vroeg de man te ontmoeten, maar deze weigerde. U wilde niet stoppen omdat u gepassioneerd was door het werk bij de organisatie. U vermoedt dat de dreigementen te maken hebben met het werk van twee vrouwelijke collega's die sinds 2013 vijftig vrouwen overtuigd hebben om zich aan te sluiten bij de studentenorganisatie. Op 27 juli 2015 werd het slot van het lokaal geforceerd. Er werd niets gestolen. U denkt dat de Islamitische Staat uw facebookpagina gehackt heeft omdat u er niet meer op raakte.

U vertrok uit Shakraly op 8 augustus 2015 en reisde naar Sulaimaniyah en zo verder naar Erbil. Uw reis zette zich voort naar Turkije en zo via Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland naar België. U kwam aan in België op 15 september 2015 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een origineel nationaliteitsbewijs neer, een originele identiteitskaart, twee originele badges van de KDP, kopijen van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw ouders en foto's in verband met uw activiteiten bij de KDP.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak, omwille van uw activiteiten voor de studentenvereniging van de KDP, daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

In eerste instantie moet er worden vastgesteld dat uw verklaringen op het op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet overeenstemmen met uw verklaringen afgelegd op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ dat u op 1 augustus 2015 drie keer bedreigd werd door onbekende mannen (zie verslag DVZ). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u op 2 juli 2015 bedreigd werd en de maand erna in het geheim uw activiteiten verder zette (CGVS p.20, p.22). U verklaarde eveneens tijdens het gehoor op het CGVS dat u zowel op 2 juli als op 4 juli bedreigd werd terwijl de bedreigingen volgens uw verklaringen op de DVZ op één dag plaats vonden (CGVS p.27). Daar de telefonische dreigementen de reden zijn waarom u het land heeft verlaten en dus de essentie van uw asielrelaas uitmaken, is het merkwaardig dat u hierover afwijkende verklaringen aflegt. Er werd u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS bovendien de kans geboden uw verklaringen bij de DVZ te corrigeren. U had geen opmerkingen of correcties te doen wat betreft de verklaringen die u aflegde op de DVZ (CGVS p.3). U geconfronteerd met de discrepanties tussen beide gehoren, verklaarde u dat u toch hetzelfde had gezegd. Dit is klaarblijkelijk niet het geval. Dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt op beide gehoren over de essentie van uw asielmotieven ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw reacties op de voorgehouden telefonische dreigementen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. U zou enkel aan uw vader meegedeeld hebben dat u bedreigd werd waarop deze u aanraadde het land te verlaten (CGVS p.20). Verder heeft u niemand ingelicht over uw problemen (CGVS p.21). Het is opmerkelijk dat u op zijn minst uw naaste collega's niet geïnformeerd heeft over de dreig telefoons. Het gaat immers over personen die in exact dezelfde situatie als u zaten. U heeft niet alleen nagelaten uw naaste collega's te informeren, ook uw verantwoordelijken heeft u niet op de hoogte gebracht (CGVS p.25). De reden hiervoor, namelijk dat u vreest voor de veiligheid van uw familie, kan dit niet vergoelijken. U heeft evenmin gevraagd of uw collega's zelf soortgelijke problemen ondervonden (CGVS p.21). Dit terwijl jullie in dezelfde organisatie werkzaam waren en min of meer gelijkaardige activiteiten uitoefenden. De vaststelling dat u nagelaten hebt zich hieromtrent te informeren ondermijnt op niet geringe wijze de ernst van uw voorgehouden vrees en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u vanuit België nog steeds contact heeft met uw collega's in Irak. Uw collega's zijn op de hoogte van het feit dat u in België bent. U heeft hen nooit uitgelegd waarom u precies vertrokken bent. Uw collega's waren in de waan dat u gewoon naar Europa vertrokken was net zoals zoveel mensen en daarom werden u geen vragen gesteld over uw reden van vertrek (CGVS p.22). Dat u hen geen deelgenoot maakte van de ware toedracht van uw vlucht en het eventuele gevaar dat ze zelf liepen, is hoogst merkwaardig. Ook nu hebt u geen idee of ze al dan niet problemen gehad hebben omwille van hun werk bij de KDP. Ze

hebben het u niet verteld en u hebt het hen niet gevraagd, zo zegt u. Het feit dat u dusdanig weinig belangstelling heeft voor het lot van uw collega's en dus ook wat betreft de opvolging van uw probleem, ondermijnt in eerste instantie de ernst van de door u ingeroepen vrees als ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dergelijke informatie is immers essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten. Meer nog, u vermoedde dat het feit dat uw organisatie vrouwelijke studenten ronselde tot de problemen geleid had. U had, naar eigen zeggen, echter slechts zijdelings te maken met de rekrutering. Uit uw verklaring blijkt dat er meisjes, dochters van KDP leden, een aantal meisjes hadden kunnen ronselen voor de organisatie (CGVS p.18). U was de verantwoordelijke voor deze twee meisjes C(...) en T.(...) (CGVS p.18, p.23). Ondanks dat u de verantwoordelijke was van de organisatie en van de meisjes, heeft u er geen idee van of die meisjes problemen ondervonden hadden omwille van hun activiteiten. Bovendien zouden de meisjes al sinds 2013 bezig zijn met hun ronselpraktijken. Tot eind 2015 heeft u geen weet van eventuele problemen die ze ondervonden zouden hebben. Ook wat betreft de verantwoordelijke van de vrouwenorganisatie, heeft u geen informatie over eventuele dreigementen. Dat u niet beter geïnformeerd bent over het lot van uw personeel en eventuele problemen die ze zouden ondervonden hebben mag ernstig verbazen. Indien uw werk voor de KDP de werkelijke reden zou zijn dat u uw land van herkomst moest ontvluchten ondermijnt uw desinteresse in het lot van uw collega's de geloofwaardigheid ervan.

Verder heeft u nagelaten de bescherming in te roepen van de lokale autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat in juli het slot van de lokalen van de organisatie geforceerd werd. Er werd echter niets gestolen of vernield (CGVS p.25). U had de Asayesh, de Koerdische veiligheidsdienst, ingelicht. Deze kwamen de klas inspecteren en stuurden vervolgens een aantal peshmerga om het gebouw in het oog te houden. Uit voorgaande blijkt dat de Asayesh en de peshmerga in actie traden wanneer er op hen appel werd gedaan. U heeft nagelaten die mensen in te lichten over uw persoonlijk problemen ondanks dat ze voor de deur kwamen patrouilleren. Dit is merkwaardig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze hun taak au serieus namen en bescherming boden waar die nodig was. Voordat iemand in aanmerking komt voor internationale bescherming dient deze persoon al de mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst uit te putten. U deed geen beroep op de Asayesh ook al had u er de kans toe. U geeft geen aannemelijke verklaring waarom u nagelaten heeft hen in te schakelen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer wordt ondermijnd.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u er niet in slaagt duidelijk te maken waarom u belaagd zou worden en door wie u precies gevisieerd zou worden. U vermoedt slechts dat de Islamitische groeperingen u bedreigden en u vermoedt dat het te maken had met het ronselen van de vrouwen voor de organisatie (CGVS p.24, p.26). Uw vrees is met andere woorden louter op hypothesen gebaseerd en wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. U gevraagd of u iets ondernomen had om uw vermoedens te bevestigen, antwoordde dat u het geprobeerd had. U verklaarde dat u de telefonische dreigementen opgenomen had met uw GSM. U kon dit toestel echter niet neerleggen om uw verklaringen mee te staven daar u het onderweg kwijtgeraakt was (CGVS p.25). U probeerde de stem te herkennen, maar deze pogingen draaiden op niets uit, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.25). Naast deze stemanalyse heeft u niets ondernomen om te weten te komen waarom of door wie u precies bedreigd werd. Bovenvermelde opmerkingen, die twijfels oproepen bij zowel de redenen van uw problemen als bij de identiteit van de personen die deze problemen veroorzaakten, wijzen niet op een systematische of persoonsgerichte vervolging. U heeft verder op geen enkel moment een alternatieve oplossing gezocht om uw probleem aan te pakken. Zo geeft u aan dat u absoluut niet wilde stoppen met uw activiteiten voor de KDP omdat het uw passie was, zo zegt u. U kon u uw leven niet voorstellen zonder uw werk bij de KDP (CGVS p.25, p.26). Gezien uw passie voor uw werk is het vreemd dat u niet eens gevraagd heeft u over te plaatsen naar een ander kantoor. U verklaarde dat dat niet ging omdat uw ouders oud zijn en u hen niet kon achterlaten (CGVS p.26). Dat deze verklaringen geen steek houden, daar u nu in België bent en dus nog veel verder van uw ouders hoeft geen betoog.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Met uw identiteitsdocumenten ondersteunt u uw verklaringen over uw identiteit en afkomst gegevens die hier niet ter discussie staan. De identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw ouders hebben niet de bewijskracht om de bovenstaande appreciatie te wijzigen daar ze geen ander licht werpen op de door u ingeroepen vluchtmotieven. De foto's en de badges zijn louter een aanwijzing dat u mogelijk actief was bij de studentenvereniging van de KDP. Ze tonen echter op geen enkele wijze aan dat u omwille van deze voorgehouden activiteiten problemen zou hebben gekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Halabja te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Kurdistan Region of Iraq (KRI) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRI-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KRI-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 243.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRI-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRI-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen KRI en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Halabja en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, “o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel” en van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève). Tevens is verzoeker van oordeel dat er *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout, alsook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak, omwille van uw activiteiten voor de studentenvereniging van de KDP, daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

In eerste instantie moet er worden vastgesteld dat uw verklaringen op het op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet overeenstemmen met uw verklaringen afgelegd op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ dat u op 1 augustus 2015 drie keer bedreigd werd door onbekende mannen (zie verslag DVZ). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u op 2 juli 2015 bedreigd werd en de maand erna in het geheim uw activiteiten verder zette (CGVS p.20, p.22). U verklaarde eveneens tijdens het gehoor op het CGVS dat u zowel op 2 juli als op 4 juli bedreigd werd terwijl de bedreigingen volgens uw verklaringen op de DVZ op één dag plaats vonden (CGVS p.27). Daar de telefonische dreigementen de reden zijn waarom u het land heeft verlaten en dus de essentie van uw asielrelaas uitmaken, is het merkwaardig dat u hierover afwijkende verklaringen aflegt. Er werd u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS bovendien de kans geboden uw verklaringen bij de DVZ te corrigeren. U had geen opmerkingen of correcties te doen wat betreft de verklaringen die u aflegde op de DVZ (CGVS p.3). U geconfronteerd met de discrepanties tussen beide gehoren, verklaarde u dat u toch hetzelfde had gezegd. Dit is klaarblijkelijk niet het geval. Dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt op beide gehoren over de essentie van uw asielmotieven ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw reacties op de voorgehouden telefonische dreigementen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. U zou enkel aan uw vader meegedeeld hebben dat u bedreigd werd waarop deze u aanraadde het land te verlaten (CGVS p.20). Verder heeft u niemand ingelicht over uw problemen (CGVS p. [20]). Het is opmerkelijk dat u op zijn minst uw naaste collega's niet geïnformeerd heeft over de dreig telefoons. Het gaat immers over personen die in exact dezelfde situatie als u zaten. U heeft niet alleen nagelaten uw naaste collega's te informeren, ook uw verantwoordelijken heeft u niet op de hoogte gebracht (CGVS p.25). De reden hiervoor, namelijk dat u vrees voor de veiligheid van uw familie, kan dit niet vergoelijken. U heeft evenmin gevraagd of uw collega's zelf soortgelijke problemen ondervonden (CGVS p.21). Dit terwijl jullie in dezelfde organisatie werkzaam waren en min of meer gelijkaardige activiteiten uitoefenden. De vaststelling dat u nagelaten hebt zich hieromtrent te informeren ondermijnt op niet geringe wijze de ernst van uw voorgehouden vrees en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u vanuit België nog steeds contact heeft met uw collega's in Irak. Uw collega's zijn op de hoogte van het feit dat u in België bent. U heeft hen nooit uitgelegd waarom u precies vertrokken bent. Uw collega's waren in de waan dat u gewoon naar Europa vertrokken was net zoals zoveel mensen en daarom werden u geen vragen gesteld over uw reden van vertrek (CGVS p.22). Dat u hen geen deelgenoot maakte van de ware toedracht van uw vlucht en het eventuele gevaar dat ze zelf liepen, is hoogst merkwaardig. Ook nu hebt u geen idee of ze al dan niet problemen gehad hebben omwille van hun werk bij de KDP. Ze hebben het u niet verteld en u hebt het hen niet gevraagd, zo zegt u. Het feit dat u dusdanig weinig belangstelling heeft voor het lot van uw collega's en dus ook wat betreft de opvolging van uw probleem, ondermijnt in eerste instantie de ernst van de door u ingeroepen vrees als ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dergelijke informatie is immers essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten. Meer nog, u vermoedde dat het feit dat uw organisatie vrouwelijke studenten ronselde tot de problemen geleid had. U had, naar eigen zeggen, echter slechts zijdelings te maken met de rekrutering. Uit uw verklaring blijkt dat er meisjes, dochters van KDP leden, een aantal meisjes hadden kunnen ronselen voor de organisatie (CGVS p.18). U was de verantwoordelijke voor deze twee meisjes C(...) en T(...) (CGVS p.18, p.23). Ondanks dat u de verantwoordelijke was van de organisatie en van de meisjes, heeft u er geen idee van of die meisjes problemen ondervonden hadden omwille van hun activiteiten. Bovendien zouden de meisjes al sinds 2013 bezig zijn met hun ronselpraktijken. Tot eind 2015 heeft u geen weet van eventuele problemen die ze ondervonden zouden hebben. Ook wat betreft de verantwoordelijke van de vrouwenorganisatie, heeft u geen informatie over eventuele dreigementen. Dat u niet beter geïnformeerd bent over het lot van uw personeel en eventuele problemen die ze zouden ondervonden hebben mag ernstig verbazen. Indien uw werk voor de KDP de werkelijke reden zou zijn dat u uw land van herkomst moest ontvluchten ondermijnt uw desinteresse in het lot van uw collega's de geloofwaardigheid ervan.

Verder heeft u nagelaten de bescherming in te roepen van de lokale autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat in juli het slot van de lokalen van de organisatie geforceerd werd. Er werd echter niets gestolen of vernield (CGVS p.25). U had de Asayesh, de Koerdische veiligheidsdienst, ingelicht. Deze kwamen de klas inspecteren en stuurden vervolgens een aantal peshmerga om het gebouw in het oog te houden. Uit voorgaande blijkt dat de Asayesh en de peshmerga in actie traden wanneer er op hen appel

werd gedaan. U heeft nagelaten die mensen in te lichten over uw persoonlijk problemen ondanks dat ze voor de deur kwamen patrouilleren. Dit is merkwaardig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze hun taak au serieus namen en bescherming boden waar die nodig was. Voordat iemand in aanmerking komt voor internationale bescherming dient deze persoon al de mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst uit te putten. U deed geen beroep op de Asaeysh ook al had u er de kans toe. U geeft geen aannemelijke verklaring waarom u nagelaten heeft hen in te schakelen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer wordt ondermijnd.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u er niet in slaagt duidelijk te maken waarom u belaagd zou worden en door wie u precies gevisieerd zou worden. U vermoedt slechts dat de Islamitische groeperingen u bedreigden en u vermoedt dat het te maken had met het ronselen van de vrouwen voor de organisatie (CGVS p.24, p.26). Uw vrees is met andere woorden louter op hypothesen gebaseerd en wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. U gevraagd of u iets ondernomen had om uw vermoedens te bevestigen, antwoordde dat u het geprobeerd had. U verklaarde dat u de telefonische dreigementen opgenomen had met uw GSM. U kon dit toestel echter niet neerleggen om uw verklaringen mee te staven daar u het onderweg kwijtgeraakt was (CGVS p.25). U probeerde de stem te herkennen, maar deze pogingen draaiden op niets uit, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.25). Naast deze stemanalyse heeft u niets ondernomen om te weten te komen waarom of door wie u precies bedreigd werd. Bovenvermelde opmerkingen, die twijfels oproepen bij zowel de redenen van uw problemen als bij de identiteit van de personen die deze problemen veroorzaakten, wijzen niet op een systematische of persoonsgerichte vervolging. U heeft verder op geen enkel moment een alternatieve oplossing gezocht om uw probleem aan te pakken. Zo geeft u aan dat u absoluut niet wilde stoppen met uw activiteiten voor de KDP omdat het uw passie was, zo zegt u. U kon u uw leven niet voorstellen zonder uw werk bij de KDP (CGVS p.25, p.26). Gezien uw passie voor uw werk is het vreemd dat u niet eens gevraagd heeft u over te plaatsen naar een ander kantoor. U verklaarde dat dat niet ging omdat uw ouders oud zijn en u hen niet kon achterlaten (CGVS p.26). Dat deze verklaringen geen steek houden, daar u nu in België bent en dus nog veel verder van uw ouders hoeft geen betoog.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Met uw identiteitsdocumenten ondersteunt u uw verklaringen over uw identiteit en afkomst gegevens die hier niet ter discussie staan. De identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw ouders hebben niet de bewijskracht om de bovenstaande appreciatie te wijzigen daar ze geen ander licht werpen op de door u ingeroepen vluchtmotieven. De foto's en de badges zijn louter een aanwijzing dat u mogelijk actief was bij de studentenvereniging van de KDP. Ze tonen echter op geen enkele wijze aan dat u omwille van deze voorgehouden activiteiten problemen zou hebben gekend. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden alle steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat hij wel degelijk gevaar loopt in Irak. Hij vreest het slachtoffer te zullen worden van sektarisch en religieus geweld. Verzoeker preciseert dat hij in de zomer van 2015 door leden van een extremistische organisatie met de dood werd bedreigd doordat hij actief was binnen de studentenvereniging van de Kurdistan Democratic Party (KDP) en thans vreest het slachtoffer te zullen worden van wraakmaatregelen waartegen de autoriteiten hem niet op afdoende wijze zullen kunnen beschermen. Hij stelt Irak te hebben verlaten omdat een normaal en menswaardig leven voor hem aldaar onmogelijk was. Verzoeker meent dat het gelet op de uiteenzetting die hij heeft gegeven tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststaat dat er in zijn hoofd een reëel risico bestaat om het slachtoffer van represailles te worden indien hij naar Irak terugkeert. Hij geeft aan het niet eens te zijn met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en meent dat de daarin geciteerde vaagheden en tegenstrijdigheden niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de incoherenties in verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande het tijdstip waarop hij telefonische dreigementen ontving, wenst hij in zijn verzoekschrift te benadrukken dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd uitgelegd dat hij zijn verklaringen heel kort moest houden en later op het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel de gelegenheid zou krijgen om de details uit de doeken te doen. Verzoeker stelt te vermoeden dat hij wellicht daarom bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende aandacht had geschonken aan de exacte tijdstippen waarop hij werd bedreigd, aangezien hij in de veronderstelling zou zijn geweest dat hij op een later tijdstip de mogelijkheid zou krijgen zijn moeilijkheden concreet toe te lichten. Verzoeker wenst er tevens op te wijzen dat hij na de bedreigingen “met de stille trom”, bijna anoniem, zou zijn vertrokken uit zijn land in het zog van vele andere Irakezen die hun land ontvluchtten uit vrees voor het willekeurig en sektarisch geweld. Hij zou in de oprechte overtuiging hebben verkeerd dat dit de beste optie was voor zijn eigen veiligheid en die van de mensen in zijn directe omgeving. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden met de traumatische ervaringen die hij heeft opgedaan. Hij wijst erop dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs een vertekende beleving van de werkelijkheid. Verder wenst verzoeker te vermelden dat hij bezig is om via contacten in Irak bijkomende bewijzen te verzamelen teneinde aan te tonen dat hij wel degelijk het slachtoffer is geweest van doodsb bedreigingen en dat hij deze elementen te gepasten tijde aan zijn dossier zal toevoegen. Verzoeker verklaart van mening te zijn dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat en dat hem in de gegeven omstandigheden minstens het voordeel van de twijfel zou moeten worden verleend.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker, in zoverre hij zich in bovenstaand betoog beperkt tot het herhalen van eerdere verklaringen en zonder meer te kennen geeft zich niet in de motieven van de bestreden beslissing te kunnen vinden, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker betoogt dat uit zijn verklaringen wel degelijk een reëel risico blijkt om in Irak het slachtoffer te worden van represailles waartegen de autoriteiten hem niet daadwerkelijk kunnen beschermen en de vastgestelde vaagheden of tegenstrijdigheden niet dermate belangrijk zijn dat ze aan zijn geloofwaardigheid afbreuk kunnen doen, weerlegt noch verklaart hij hogervermelde concrete en pertinente vaststellingen. Gelet op het feit dat de telefonische dreigementen de essentie van verzoekers relaas uitmaken, mag worden verwacht dat hij dienaangaande coherente verklaringen aflegt zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende aandacht zou hebben geschonken aan de exacte tijdstippen waarop hij werd bedreigd omdat hij ervan uitging dat hij zijn asielrelaas later nader zou kunnen toelichten, kan de vastgestelde discrepanties dan ook niet verklaren. Deze verklaring is *post factum* en niet bij machte de coherentie van verzoekers verklaringen te herstellen. Er valt niet in te zien op welke wijze verzoeker meent afbreuk te kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing waar hij benadrukt dat hij geen ruchtbaarheid heeft gegeven aan zijn vertrek uit Irak omdat dit de beste optie zou zijn geweest voor zijn eigen veiligheid en die van de mensen uit zijn directe omgeving. Waar verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die erop wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker inmiddels nieuwe stukken heeft bijgebracht die kunnen staven dat hij het slachtoffer is geweest van doodsb bedreigingen. Het voorgaande in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat *in casu* niet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet is voldaan. Derhalve kan verzoeker niet voorhouden dat zijn verklaringen zouden moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Halabja gelegen in de regio Koerdistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in de Kurdistan Region of Iraq*" van 10 september 2015) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke Iraakse provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Kurdistan Region of Iraq (KRI) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRI-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KRI-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 243.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRI-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRI-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen KRI en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de COI Focus "*De bereikbaarheid van Noord-Irak via luchtverkeer*" van 27 maart 2015, tevens toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren

kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Actueel is er in de provincie Halabja dus geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft ten eerste aan te vrezen dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaand willekeurig geweld in Irak wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict. De argumenten waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich *in casu* baseert om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren zijn volgens verzoeker niet overtuigend. Verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie in Irak op heden nog steeds niet veilig en stabiel genoeg is. In zoverre verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in Irak verwijst, gaat hij eraan voorbij dat in dezen gelet op zijn afkomst uit de provincie Halabja slechts de veiligheidssituatie in de regio Iraaks Koerdistan (KRI) relevant is. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Ten tweede voert verzoeker aan dat na zijn verblijf in het buitenland een terugkeer naar zijn geboorteregio in Halabja op zich reeds de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf. Verzoeker vreest meer bepaald een ernstig risico te lopen op een ontvoering of een afrekening. Hoger is reeds gebleken dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn betrokkenheid bij de studentenvereniging van de KDP gevisieerd wordt door bepaalde islamitische groeperingen. Verder brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde omwille van andere redenen een verhoogd veiligheidsrisico zou bestaan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Dat hij de aandacht zou trekken van de plaatselijke bevolking en een ernstig risico zou lopen op ontvoering of afrekening is derhalve een blote bewering die verzoeker op geen enkele wijze staakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen en, in ondergeschikte orde, *“het rechtsplegingsdossier van verzoeker terug over te maken aan het CGVS voor bijkomend onderzoek”*. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF